

P&G COMMUNICATION & INFORMATION

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

P&G – SAMSKIPTI OG UPPLÝSINGAR

THE P&G SAGA · 12

Upplýsingar

Þeir fyrstu sem áttu samskipti voru frummenn án fata. Þeir fyrstu sem miðluðu upplýsingum voru frummenn í fötum, og með blaðamannaskírteini.

Enn frummenn. Ekkert hefur breyst. Nema hvað þeir fyrri þurftu að lifa lífið af, en þeir seinni hafa lifibrauð sitt af því að vekja þá sem lifðu af aftur til lífsins.

En það er enginn tími fyrir rifrildi eða gagnrýni – það er iðja sem ég hef aldrei stundað.

Það sem ég myndi vilja gera er að segja frá mannfræðilegum muninum á þessu tvennu með sögum.

Fyrsta sanna form samskipta – og hér munu allir stökkva upp úr sætunum – er þögnin.

Á undan orðinu, á undan röddinni, á undan látbragðinu, á undan líkamsstöðunni, hefur iðkun þagnarinnar alltaf mælt greind manneskju eftir getu hennar til að vinna úr og ákveða – aldrei öfugt.

Og karlmennirnir, saman komnir, þögðu og horfðu á stjörnurnar, hið óhlutbundna, hið ímyndaða – þar til hópur kvenna, í nokkurri fjarlægð, viss um að vera einn, fór að tala saman: lágar raddir, stilltur tónn, stilltur taktur, skipuleg hrynjandi, hvert orð vandlega sett á sinn stað. Þannig eru konur.

En fyrsta lexían sem þögnin skildi eftir handa mannkyninu er ekki einhvers konar innri hlédrægni – hún er aðferð, ysta landamæri innan hvers rýmis þar sem raunverulegar ákvarðanir eru teknar.

Samt er hávaðinn innan þagnarinnar einmitt það sem vantar aldrei: hann kemur innan frá, og hann er í senn tilfinningalegur, hugrænn, rökréttur og skynsamlegur, eðlislægur og ástríkur.

Og hér eru þær einu sem raunverulega ráða við hann, eins og alltaf, konurnar – svo heilar, svo virkar, að þeim var líka falið það verkefni að halda æxlun mannkynsins áfram. (Á öðrum sviðum – hinu líffræðilega, hinu frumulega – eru líka til karldýr sem fæða. En það er önnur tegund samskipta.)

Allt annað sem ég hef ekki farið yfir hér læt ég eftir reynslu hvers og eins – það er besti hlutinn af því sem við erum.

Upplýsingar minna mig á leik sem við lékum sem krakkar: allir í hring, sá fyrsti hvíslar orði í eyra þess næsta, og það fer eftir röðinni í gegnum tólf manns. Það sem kom út á hinum endanum var yfirleitt hláturskast.

Leikurinn gat gengið út á eitt orð eða heila setningu, og þetta var það sem gerðist:

Byrjað var á MUN LIFA, og tólf umferðum síðar var orðið sem kom út á hinum endanum MUN DEYJA.

Byrjað var á setningu eins og VIÐ VISSUM ÖLL AÐ HANN MYNDI LIFA, og tólf umferðum síðar kom hún til baka sem ALLIR VISSU AÐ HANN VÆRI DÁINN, JARÐARFÖRIN ÁKVEÐIN 12. KL. 12.00. Ha, ha, ha, ha.

Einmitt þannig horfi ég á fjölmiðla flytja upplýsingar í dag – sama upphafssetning fréttar er sögð á mismunandi hátt í hverjum miðlinum á fætur öðrum. Það sem við höldum að væri barnaleikur

er í raun beiskur sannleikur um upplýsingaiðnað þar sem enginn munur er lengur á blaðsölustandi og ritstjórn.

Þegar öllu er á botninn hvolft eiga þessir tveir hlutir einn sameiginlegan þráð – þeir eru báðir börn sama frumstæða upprunans. Maður þarf ekki annað en að sjá hvernig fólk klæðir sig.

Góðan lestur.

Ferdinando